

Zendingsberichten

Volwassenen

2016-Q2

Jean-Pierre kwam uit een familie met een Presbyteriaanse achtergrond. In 1845 kwamen zendelingen naar zijn dorp en kort daarna werd de Presbyteriaanse Kerk gesticht – de eerste op het eiland. Jean-Pierre's grootvader was een zending op het eiland Futuna, 1.600 km ver. Iedereen die Jean-Pierre kende was een Presbyteriaan, en als volwassene werd hij ouderling in zijn plaatselijke kerk.

Op een dag veranderde zijn wereld. Terwijl hij werkte in de toerisme en hotelindustrie van Vanuatu ontmoette hij Lana. De twee groeiden naar elkaar toe en Jean-Pierre hoorde dat Lana een zevendedags-adventist was. Dit was een grote schok voor Jean-Pierre, vooral het feit dat Lana op zaterdag naar de kerk ging, in plaats van op zondag. "Het was alsof ik tegen een stenen muur aansloeg," herinnerde hij zich.

Hoewel de twee uiteindelijk besloten om te gaan trouwen was het geestelijk een strijd als Lana elke sabbat naar haar kerk ging en Jean-Pierre op zondag naar de zijne. "Als het sabbat werd moest ik het huis stil verlaten en niet storen," zei Jean-Pierre. "En op zondag verliet zij het huis."

Jean-Pierre ging door met zijn leiderschapsrol in de Presbyteriaanse Kerk, waar hij voor de financiën zorgde en regelmatig preekte tijdens de zondagsdiensten. Hij deed ook een leiderschapstraining. Uiteindelijk kregen Jean-Pierre en Lana drie zonen, maar hielden hun geestelijk leven gescheiden. De jongens gingen met hun moeder mee op sabbat en Jean-Pierre sprak en leidde in zijn kerk op zondag. Maar er was een spanning in huis die iedereen kon voelen.

"Toen ging er een nieuw raam open," zei Jean-Pierre. "Mijn vrouw ging werken bij de Adventist Book Center (nu bekend als de Hope Book Centre), waar ze de manager werd. Ze legde enkele tijdschriften op onze tafel waar ik mijn preken voorbereidde. Ik las de tijdschriften graag en ze ondersteunden mij in mijn voorbereidingen, maar ik realiseerde mij niet dat er een weg vrijgemaakt werd.

"Toen er adventistische kerkactiviteiten waren, nodigde mijn vrouw me uit. Ik bezocht mannenconferenties, hoewel ik nog steeds ouderling was in mijn eigen kerk. Ik genoot van de conferenties, maar had nog steeds het gevoel dat er een muur voor me stond waar ik tegenaan bleef slaan. In ons huis waren sabbatswijdingen en daarna zondagswijdingen. Ik voelde dat er iets niet goed ging, en ik wilde weten wat het was."

Jean-Pierre worstelde geruime tijd met de vraag over sabbat en zondag voordat hij eindelijk het antwoord vond.

In 2014 werden er als onderdeel van het 'Mission tot the Cities' programma evangelisatiebijeenkomsten gehouden in Port Vila, de hoofdstad van Vanuatu. Dit was een initiatief van de Generale Conferentie. Het programma, bekend als 'PV14', richtte zich op het bereiken van zoveel mogelijk mensen in de stad en omgeving. Een vervoerscommissie werd gestart en Jean-Pierre werd uitgenodigd om de transportmanager voor zijn dorp te zijn. Als gevolg van het transporteren van mensen naar en van de bijeenkomsten betekende dit dat Jean-Pierre elke avond de bijeenkomsten zou bezoeken.

De eerste twee weken was hij meer gericht op zijn transporttaken, maar in de derde week werd zijn aandacht op een verrassende wijze gepakt. Hij zegt daarover in zijn eigen woorden; "Jij bent het!".

Ik ging zitten en keek naar een groot scherm. Ik luisterde naar de preek van predikant Jean-Noel over de sabbat – het onderwerp dat me al zolang bezig hield. Terwijl ik bleef luisteren en de Bijbel volgde, werd ik overtuigd dat dit de waarheid was.

Daarna keek de predikant plotseling op en wees me direct aan toen hij zei: 'Jij bent het!'. Ik keek om me heen om te zien of er iemand achter me zat, maar daar was niemand. Hij deed het opnieuw, wijzend – 'Jij bent het, ik kijk je nu aan!'

Ik negeerde hem en probeerde te doen alsof ik het niet was. Ik wachtte voordat ik weer opkeek, maar toen ik dat deed zei hij 'Vandaag ben jij het!' Ik wachtte, besloot niet meer naar het scherm te kijken, maar op het moment dat ik mijn hoofd omhoog deed, wees hij nog steeds naar mij en zei 'Jij bent het!'. Deze keer keek ik in tranen naar hem, en zei, 'Ja, ik ben het.'

Ik maakte mijn beslissing. Ik deed al deze kerktaken, maar er was een innerlijk gevoel, iets dat tegen me zei, 'Dit is niet goed'. Ik was overtuigd over de sabbat en accepteerde het. Het was alles wat ik kon doen. Ik voelde niet langer de innerlijke strijd en ik ervoer vrede. Ik wist dat ik de juiste beslissing had genomen en werd gedoopt als zevendedags-adventist. Ik herinnerde me het verhaal van Zacheüs, toen Jezus omhoog keek in de boom en zijn naam riep.

Wordt vervolgd.

Zendingspost

- Vanuatu is een deel van de Trans Pacific Union Mission (TPUM).
- De TPUM bestaat uit vele eilandstaten, inclusief de Amerikaanse, Fiji, Kiribati, Nauru, Niue, Samoa, Solomon Eilanden, Tokelau, Tonga, Tuvalu, en Vanuatu.
- De Vanuatu Mission werd gesticht in 1912.
- Er zijn momenteel 21.354 Adventisten in 85 kerken en 130 bedrijven in Vanuatu.

Het verhaal tot nu toe: Jean-Pierre kwam uit een goedgevestigde Presbyteriaanse familie. Hij was een leider in zijn kerk, maar trouwde met Lana, een zevendedags-adventist. Jarenlang leidden zij gescheiden geestelijke levens, maar Jean-Pierre voelde zich steeds ongelukkiger met de sabbat/zondag situatie in zijn gezin. Toen hij werd uitgenodigd om voor het transport te zorgen om mensen uit zijn dorp naar de adventistische evangelisatiebijeenkomsten in de stad te brengen, accepteerde hij dat en bezocht elke avond de bijeenkomst. Tijdens de derde week besloot Jean-Pierre de sabbat te accepteren en wilde hij gedoopt worden.

Tijdens de lunch op vrijdag vertelde ik mijn vrouw over mijn beslissing. Ik vertelde haar direct – 'ik word morgen gedoopt!' Zij schreeuwde het uit van blijdschap en ik geloof dat haar gebeden verhoord waren. Ik was gelukkig en voelde vrede.

Nadat ik het mijn vrouw had verteld ging ik persoonlijk met mijn predikant praten, die ook mijn oom is. Ik vertelde hem; 'Oom, wij zullen altijd familie blijven; je blijft altijd mijn oom. Maar er is iets dat ik je moet vertellen, en het is belangrijk dat ik het zelf aan jou vertel.'

Hij zat aan de andere kant van de tafel en ik vertelde hem, 'ik denk dat het tijd is dat ik je vertel over de sabbat en dat ik vrede heb gevonden.' Hij wachtte een tijdje. Ik denk dat hij wist wat ik hem ging vertellen. 'Vandaag is het vrijdag. Morgen zal ik gedoopt worden en een sabbatvierder zijn.'

Eerst was hij sprakeloos. Uiteindelijk keek hij naar me met zijn grote, donkere gezicht, en zei, "je hebt de juiste keus gemaakt.' Hier was hij, een zondaghoudende predikant, die me dit zei! Ik zei, 'Dank je, dat is alles wat ik je wilde horen zeggen.'

Hierna ging ik naar mijn collega's, de andere ouderlingen met wie ik zo nauw had samengewerkt. Ik vertelde hen hetzelfde, maar zij geloofden me niet. De volgende middag kwamen ze allemaal om mijn doop te zien. Toen ze mij naar voren zagen lopen zeiden ze, "Hij is het!" iedereen was sprakeloos.

Na de doop ging ik naar de ouderlingen en vertelden hen over mijn innerlijke strijd over de sabbat. Ik legde uit hoe de Bijbelse presentaties bij PV14 tot mij hadden gesproken en dat ik moest stoppen tegen de waarheid in te gaan. Daarna riep ik hen op om mee te gaan.

Na mijn doop riep het kerkbestuur van de Presbyteriaanse kerk me en ik moest drie keer voor hen verschijnen. Elke keer stelden ze mij vragen en droegen me op de Adventkerk te verlaten. Na de derde keer zei ik, 'dit is de laatste keer dat ik getuig. Geloof me, ik heb geworsteld om de waarheid te vinden en ik heb het gevonden. Ik heb mijn keus gemaakt en het is definitief. Ik blijf bij deze beslissing tot Jezus komt.'

Ik hield de Bijbel voor hen en zei, 'Dit is hetzelfde boek dat jullie vasthebben. Ik roep jullie allemaal op om het ernstig te lezen en te overwegen zoals ik heb gedaan. Jezus zegt ons in Johannes 14:15, 'Als je van me houdt, houd mijn geboden.'

'Jezus zei dit,' vertelde ik hen, 'Het is zo eenvoudig. Het probleem was dat ik niet met Hem was en zijn geboden hield. Nu ik deze keuze heb gemaakt heb ik vrede gevonden. Ik ben vrij! Ik heb de waarheid gevonden!'

Ik drong erbij hen op aan, 'Volg het pad dat ik heb gevolgd. Ik probeerde het, het werkt. Het hartzeer waar ik tegenop zag, ik heb het niet meer. Jezus heeft het weggenomen. Probeer het, Jezus zal je niet teleurstellen. Hij is zo echt. Het is nog niet te laat. Neem je beslissing nu, voordat het te laat is.'

Een van de aanwezige ouderlingen reageerde op Jean-Pierre's getuigenis en werd later gedoopt binnen de Adventkerk.

Momenteel zijn Jean-Pierre en zijn vrouw blij te kunnen voorzien in een plaats waar kinderen kunnen komen om over God te horen. Bekend als een 'lamb shelter' (de schuilplaats), is dit een plaats waar kinderen (en hun ouders) op woensdagavond komen voor gebedsbijeenkomsten, vrijdagavondwijdungen, sabbatochtend kerkdiensten, en 's middags Pathfinderprogramma's. Jean-Pierre en zijn gezin voeden hen niet alleen geestelijk, maar delen ook maaltijden uit. Ongeveer 30 mensen komen elke week en vijf zijn er al gedoopt.

'Dit is het beste wat me kon gebeuren,' zegt Jean-Pierre. 'Ik reageerde op de roep en heb deze wonderbaarlijke zegen ontvangen. Ik moet zeggen dat ik geen spijt heb van de keuze die ik heb gemaakt. Nu hebben we geen barrière meer in onze familie – wij zijn allen samen en zo gezegend.' Een van de 13e sabbatcollecte projecten van dit kwartaal helpt om meer 'lamb shelters' te bouwen op veel van de South Pacific Islands, inclusief Vanuatu. Dank u zeer voor uw genereuze gift.

Ware Feiten

- Het woord 'Vanuatu' betekent 'Eeuwige Land'.
- De mensen zijn vooral Melanesiër, met meer dan 115 verschillende culturen en talen.
- Vanuatu werd de Nieuwe Hebriden genoemd maar is nu een onafhankelijke republiek sinds 1980.

Het land Vanuatu bestaat uit meer dan 83 gescheiden eilanden en is gelegen tussen Fiji en Nieuw-Caledonië, ongeveer 2.253 km ten oosten van Australië.

Fiji ligt in het centrum van de Zuid-Pacific Eilanden. De hoofdstad Suva, is het thuis van verschillende internationale instituten voor hoger onderwijs, inclusief een universiteit, een medische school en een technische school. Deze scholen trekken de beste studenten aan uit de hele Zuid-Pacific.

Ongeveer 500 adventistische studenten hebben zich ingeschreven bij deze scholen. Zij komen om zich voor te bereiden op leiderschapstaken in hun eigen landen. Maar tot voor kort was er geen Adventkerk in de buurt, geen plaats waar deze jongeren konden samenkomen voor kerkdiensten en hun vrienden meebrengen, voor vriendschap of studeren in een gastvrije sfeer. Een tijdje heeft de groep een ruimte gehuurd op de universiteit voor hun kerkdiensten, maar gaandeweg had de universiteit alle grote ruimten op sabbatochtend nodig voor college, en hadden de Adventistische studenten geen plaats meer voor hun diensten. Enkel vonden het teveel moeite om een kerk te vinden, dus zij stopten daarmee.

Maar dankzij uw gulle ondersteuning bij de 13^e sabbatcollecte is het veranderd. Dit is het wonderbaarlijke verhaal over het ontstaan van het Pacific Tertiary Evangelistic Center (PTEC): Toen Joe Talemaitoga arriveerde bij het Fiji Zendingskantoor in Suva als de nieuwe predikant voor Adventistische jonge mensen, werd hem verteld dat zijn belangrijkste taak was om een kerk/evangelisatiecentrum te stichten voor de vele studenten op de Universiteit van de Zuid-Pacific en omliggende onderwijsinstituten. De gelden waren beschikbaar maar op het eiland is de grond ongelooflijk duur – vooral in de hoofdstad Suva – en de kerkleiders hadden nog geen geschikt (en betaalbaar) land gevonden in de buurt van de universiteit.

Op een avond kwamen predikant Joe en andere zendingsleiders samen met enkele vertegenwoordigers van de adventistische studenten in een klaslokaal op het universiteitsterrein om de korte lijst met mogelijkheden te bespreken. Geen van de eigendommen waren ideaal, maar de groep stemde toe om een steil stuk land te kopen ongeveer 2 kilometer vanaf de belangrijkste universiteit.

Het was na 22.00 uur toen iedereen wegging. Toen een groep studenten van de Solomon Eilanden over straat wandelden, zagen ze een auto vlak voor hen stoppen. Een man sprong eruit, rende naar een hek rondom een groot huis op een uitstekend stuk landgoed, zette er snel een 'Te koop' bord neer en ging weg. "We moeten dit aan onze predikant vertellen," zeiden ze.

De volgende morgen ging om 7.30 uur de telefoon van predikant Joe. Hij luisterde toen een opgewonden student het eigendom beschreef en de uitstekende locatie. Nadat Joe de student had bedankt, belde hij het nummer op het bord om 8.00 uur.

"Verkoopt u het stuk land op Grantham Road? Naast de universiteit?"

"Ja, het is het groene huis, met het groene hekwerk."

Direct na het gesprek ging predikant Joe kijken naar het landgoed. Het was perfect.

Gelegen op een heuvel slechts twee blokken van de universiteit en direct tegenover de straat van de grootste bioscoop en winkelcentrum in Fiji, kon de predikant geen zichtbaarder en toegankelijker locatie bedenken. Hij belde direct terug naar de makelaar en vertelde hem dat hij langs zou komen om de koop van het landgoed te bespreken.

"Ik ontmoette de jongeman die het bord had opgehangen – een Fijiaan," herinnert predikant Joe zich. "Ik stelde mezelf voor als predikant en vertelde hem wat we nodig hadden. We zijn een reizende groep, legde ik uit, en de zevendedags-adventisten willen deze jonge mensen een vaste plaats geven. We zouden het huis kunnen verbouwen tot een kerk."

Terwijl de predikant sprak zag hij dat er tranen begonnen te stromen op het gezicht van de man. “Weet je,” zei de man, “terwijl jij sprak herinnerde ik me de dingen die ik geleerd heb aan de Suva adventistische lagere school. Mijn moeder heeft me daar drie jaar naartoe gestuurd. Ik herinner me de bijbelverhalen en het zingen.”

Blijkbaar was het leven van de man positief beïnvloed door zijn ervaring op deze Adventschool. “Ik ga de eigenaar van ons bedrijf nu bellen,” zei hij.

Niet lang daarna liep er een Indiaanse man naar binnen, keek naar predikant Joe en riep uit, “Oh, jij bent het! Ik ken jou! Enkele jaren geleden nodigde een adventistische vrouw met wie ik werkte me uit om op sabbat mee te gaan naar de bezoekersdienst in de Tamavua Adventkerk. Ik ging en jij was de spreker op het podium!”

De predikant was in stilte dankbaar voor het meisje dat de man had uitgenodigd voor de kerk.

“Dus, waarom wil je dit land kopen? Met welk doel?” vroeg de eigenaar. “Voor een kerk voor jonge mensen,” antwoordde Joe.

“Niet voor een investering?” vroeg de eigenaar. “Niet voor jouw soort investering,” zei predikant Joe. “Maar een investering in jonge mensen!”

De man glimlachte. “Als indianen verkopen wij ons land graag aan een kerk of religieuze organisatie.”

Na een pauze, voegt hij toe, “Ik wil 10 procent hebben binnen 48 uur.”

Geen probleem, dacht predikant Joe. Wij hebben het geld uit een zendingscollecte op een bankrekening.

Wordt vervolgd.

Mission Post

- De Fiji Zending is opgericht in 1889.
- Er zijn 159 kerken en 101 bedrijven binnen de Fiji Zending.
- Aan het eind van 2014 waren er 24.732 Adventisten in Fiji.
- Ongeveer de helft van de bevolking is etnisch Fijiaan, en de andere helft van Indiaanse afkomst. Terwijl de meeste etnische Fijianen zichzelf beschouwen als Christenen, zijn er weinig Indianen christen geworden.

Het verhaal tot nu toe: Toen predikant Joe Talemaitoga zijn werk begon als predikant voor Adventistische jongeren in Suva, Fiji, werd hem verteld dat het zijn belangrijkste taak was om een kerk/evangelisatiecentrum op te richten voor de vele studenten van de Universiteit van de Zuid Pacific en omliggende onderwijsinstellingen. Predikant Joe hoorde snel over een ideaal stuk land en ontmoette de eigenaar.

Er waren gemengde gevoelens bij de financiële bestuursleden over de koop van het nieuwe eigendom. “We hebben al besloten en gestemd,” zeiden enkelen. Desondanks wilden ze predikant Joe om 13.00 uur die middag ontmoeten aan de Grantham Road 7 in het centrum van Suva, slechts twee blokken van de Universiteit van de Zuid Pacific.

Toen ze dit uitstekende stuk land bekeken vertelde predikant Joe aan de groep, ‘Ik geloof dat de Heer dit project leidt en ik wil jullie vragen te overwegen om dit land te kopen. Ik ben er persoonlijk van overtuigd dat dit land voor ons is – we hoeven ons niet te verstoppen.’

Na veel denken en bespreken werd besloten om door te gaan met de koop. Het ‘TE KOOP’ bord werd binnen 24 uur nadat het geplaatst was weggehaald en de adventisten waren eigenaar van het land. Deze koop was echter de eerste van vele hordes die de groep moest nemen voordat het Pacific Tertiary Evangelistic Center (PTEC) realiteit werd.

De volgende uitdaging was het gebouw. De groep beseftte snel dat het beter zou zijn om een nieuw gebouw te bouwen in plaats van het bestaande te renoveren. Dat betekende echter dat zij het stadsbestuur moesten benaderen om het bestemmingsplan te laten veranderen naar een kerkgebouw. De stadsbestuurders waren verbaasd na de eerste presentatie van hun aanvraag. “Had u interne informatie?” vroegen zij. “Hoe is het gelukt om dit land te kopen?” “Weet u dat u dag en nacht te zien bent voor duizenden mensen?”

“Nee,” antwoordde predikant Joe, “maar de Heer wist het. Dat is waarom hij die man stuurde om op 22.00 uur ’s avonds het ‘Te Koop’-bord te plaatsen.”

De volgende stap in dit proces was toestemming krijgen van de burens. Naast alle eigenaren die blij waren dat er een Adventkerk in hun buurt kwam, was één eigenaar dat niet. Het aangekochte land stond recht tegenover het eigendom van de Rooms Katholieke Kerk. Vastbesloten om alle pogingen van de adventisten tegen te werken weigerden de priesters en nonnen gedurende acht maanden om predikant Joe en de adventistische groep te ontmoeten. “Nee, we willen niet onderhandelen, er is geen ruimte voor onderhandeling,” herhaalden zij steeds bij de schuttingdeur. Echter, de adventisten bleven bidden en proberen de Katholieke parochie te bezoeken.

Gedurende deze periode hadden investeerders gehoord over de verkoop van dit uitstekende land en benaderden zij de adventisten met erg aantrekkelijke aanbiedingen – soms beloofden ze zelfs het dubbele te betalen van het aankoopbedrag van de Adventisten. Maar predikant Joe zei: Nee, dit is Gods tijd en dit zal zijn eigendom zijn.”

Na acht maanden kwam eindelijk de dag dat de predikant naar de parochie ging en de deur open bleef. Een non sprak openlijk tot Joe, ‘We hebben onderling gestreden. Onze leiders hadden actiever moeten zijn om het eigendom te krijgen. En nu zien we dat er geen mogelijkheid is dat u het opgeeft.’

De laatste handtekening werd geplaatst onder de wijziging van het bestemmingsplan en het stadsbestuur keurde de aanvraag goed.

Vurig gingen predikant Joe en zijn groep verder, kozen een architectuurplan waarbij aan elke kant van de nieuwe kerk ramen in de muren werden geplaatst. De kerk werd bekend als het Pacific Tertiary Evangelistic Center (PTEC). “Wat zullen de mensen zien die uit het winkelcentrum of de bioscoop komen? We hopen dat zij Jezus gaan zien. Ze gaan over Hem zien en horen.”

Momenteel aanbidden er meer dan 300 universiteitsstudenten in PTEC. Binnen wandelafstand van de campus is de kerk gedurende de week en op sabbat een samenkomstplaats geworden voor geloofsopbouw en evangelisatieactiviteiten. Deze transparante kerk schijnt echt als een stralend licht dat door iedereen gezien kan worden.

Bezoek de PTEC website <http://ptec.adventist.org.fj>.

Feiten

- Fiji is een natie bestaande uit meer dan 330 eilanden; slechts een derde is bewoond.
- Fiji was 96 jaar lang een Britse kolonie. In 1970 werd het onafhankelijk.
- Fiji heeft 902.335 inwoners. De meerderheid woont op de twee grootste eilanden Viti Levu en Vanua Levu.
- Fiji heeft gemiddeld 250 millimeter regen per jaar.
- De gemiddelde temperatuur ligt tussen 20-32 graden Celsius.

Ian Rigamoto en zijn vrouw, Lavinia zijn geboren binnen trouwe methodisten families op het kleine eiland Rotuma – officieel gezien een deel van Fiji maar met een eigen taal en cultuur. Zoals vele Rotumans verhuisde het stel naar Suva, de hoofdstad van Fiji.

Daar waren Ian en Lavinia actief in de Methodistenkerk en zijn hun kinderen, Rozlyn en Rosemary, opgevoed in het geloof. Desondanks verlangde het echtpaar ernaar meer te leren over de Bijbel. Op een dag voelde Ian dat hij naar een videowinkel in Suva moest gaan. Daar zag hij een serie DVDs over bijbelse profetieën, gemaakt door Doug Batchelor, predikant bij de zevendedags-adventisten. Hij nam de serie mee en de familie bekeek ze en werd snel overtuigd over de sabbat. “We vertelden het niet aan elkaar,” herinnert Lavinia zich, maar we waren er allemaal van overtuigd dat we de verkeerde dag hielden. Ik vertelde Ian, ‘Als de zevende dag de juiste dag is, dan moeten we daar iets mee doen.’”

“Diep in onze harten wisten we dat zondag de verkeerde dag was,” zei Ian. “Onze harten vertelden ons dat we het juiste moesten doen. Tijdens de familiewijding kwam telkens de vraag op; ‘Hoe is het met de sabbat?’ Maar Ians vader woonde bij hen in en zij wilden hun familie of vrienden niet teleurstellen.

Ian, Lavinia en hun dochter, Rozlyn bleven naar de Methodistenkerk gaan, maar hun jongste dochter Rosemary begon de Adventkerk te bezoeken. Vaak herinnerde zij haar ouders aan de waarheid over de sabbat. De familie worstelde vijf jaar lang met hun overtuigingen, soms vroegen zij door bidden en vasten aan God om de weg te wijzen.

Toen gebeurden er vreemde dingen. “Toen we niet deden waarvan we wisten dat we het moesten doen, begon God ons te veranderen,” zei Ian. “We gingen door moeilijke tijden. We verloren ons huis en hebben op drie verschillende plaatsen gehuurd. De avond dat we ons huis verloren zei ik tegen Lavinia ‘God probeert ons iets te vertellen.’ We probeerden een makkelijke manier te vinden om het probleem op te lossen, maar God zei tegen ons ‘Sta stil en weet dat ik God ben.’ Hij was ons aan het kneden voor de verandering naar de Adventkerk, maar wij realiseerden ons dat niet op dat moment.”

Vervolgens besloot de Methodistenpredikant dat sommige leden niet langer in hun functie konden blijven, waaronder Ian als diaken. “Ik huilde tijdens de hele bijeenkomst,” zei Lavinia. “Daarna zei ik tegen mezelf dat ik niet moest huilen. We hadden gevast en gebeden en misschien was dit de opening voor ons om weg te gaan.”

Kort na deze ervaring werd er op de voordeur van hun huis geklopt. Het was een vrouw, Theresa, uit de Adventkerk. “Zij vroeg of wij de Bijbel wilden bestuderen en we zeiden ‘Ja’, herinnerde Lavinia zich. “Het was zo leuk en interessant. We wilden meer weten. Ik kon zien dat mijn man de stap wilde maken, maar zijn vader woonde nog steeds bij ons in. Dus we bleven bidden – ‘Heer, helpt u ons om een manier te vinden.’”

Tot Ian’s vader op een dag vroeg, “Alsjeblieft, kan ik naar Rotuma toe? Ik ben er moe van om hier te zijn.’ Zij betaalden zijn vlucht en hij was weg.

Net op het moment dat Ian en Lavinia overtuigd waren dat het tijd was om de sabbat te houden, ontmoette de hoofdouderling van de Methodistenkerk Ian op de markt en zei, “Er wordt van je verwacht dat je deze vrijdag preekt – Paasvrijdag.” Ian kwam in strijd – wat moest hij doen?

Die avond kwam Theresa voor hun bijbelstudie. Het onderwerp was 'het einde van de genadetijd.' Ian voelde zich overtuigd doch verscheurd en vertelde aan Theresa, "Nadat ik op vrijdag heb gepreekt zal ik komen." Maar iets binnen in hem bleef zeggen: 'Het moet nu!' Ian worstelde de hele nacht met zijn overtuigingen en in de ochtend vond hij rust. Na de familiewijding deelde hij mee, "Ik ga na het werk vandaag rechtstreeks naar de Methodisten- kerk om hen te bedanken, en te zeggen dat we nu naar de Adventkerk gaan."

Die avond kwam Ian zijn belofte na. De hoofdouderling was gedurende 5 minuten sprakeloos. Daarna zei hij, "Oh, er moet iets gebeurd zijn waardoor je weggaat."

"Nee, niets" antwoordde Ian. "We hebben gevast en gebeden en om de waarheid gevraagd. We vroegen God ons te helpen een weg te vinden en we hebben het gevonden."

Die sabbat gingen Ian en Lavinia met hun dochter Rosemary mee naar de kerkdienst in de Adventkerk. Zij werden gedoopt en hebben hun huis wekelijks geopend voor bijbelstudies. "Vanaf die eerste sabbat dat we naar de kerk gingen was er een vrede die ik nooit eerder had gevoeld," zei Ian. "Ik ervaar die vrede nog elke sabbat. En we kijken uit naar onze bijbelstudiegroep, elke woensdag. Ik smacht naar Zijn woord."

"Mijn (schoon) familie praat niet langer met mij," voegt Lavinia toe, "maar dat is goed. De eerste sabbat dat we naar de kerk waren geweest en thuiskwamen zei mijn man, 'Ik kon Gods vrede voelen.' Ik vertelde hem dat ik dat ook voelde. Oh, dank u, Heer – dit is dus wat u sabbat noemt!"

Feiten

- Rotuma ligt ongeveer 643 km van Suva, Fiji.
- Het eiland van Rotuma is slechts 43 km² met een bevolkingsaantal van slechts 2.002 Rotumans die op het eiland zelf leven.
- 85 procent van de Rotumans stemden tegen het toelaten van georganiseerde toerisme op hun eiland.
- Ongeveer 10.000 Rotumans wonen op het grootste eiland van Fiji en in Nieuw-Zeeland en Australië.

De Nieuw Caledonië Zending is een van de meeste uitdagende velden in de South Pacific Division. Het gebied bevat de Isle of Pines, de Loyaliteitseilanden, Nieuw Caledonië en de Wallis en Futuna Eilanden. Met een bevolkingsaantal van 280.000 zijn er 919 adventisten, 6 Adventkerken en 3 bedrijven in de zending.

Predikant Felix Wadrobot is de voorzitter-secretaris van de Nieuw Caledonië Zending. In het volgende verhaal beschrijft hij een fantastische ervaring die plaatsvond in april 2015 tijdens de evangelisatiebijeenkomsten in Nieuw Caledonië.

We hadden nooit eerder zo veel dopelingen gezien – 60 mensen! Elke ochtend tijdens de actie van drie weken kwamen onze kerkleden bij elkaar van 5.30 – 7.00 uur voor een toewijding van 45 minuten, gevolgd door 45 minuten gebed op onze knieën. In het begin kwamen er elke ochtend 60 mensen, daarna 100 en daarna 200. De kerk was in het proces van gebed en overgave en de Heer bewerkte grote wonderen! Niet alleen doopdiensten, maar echte bekeringen. Er waren mensen die, toen ze over de sabbat hoorden, liever ontslag namen van hun baan dan te werken op Gods heilige dag. Een persoon werkte 29 jaar op dezelfde plek, ging bijna met pensioen, maar gaf het op voor de sabbat.

Ook was er een jonge vrouw die naar de bijeenkomsten kwam. Haar naam was Kelly. Ik ontving een telefoontje over Kelly voor de eerste bijeenkomst. “Bereid jezelf voor,” zeiden ze. “Ze is bevangen door een demon. Neem iemand mee om haar vast te houden.”

Toen Kelly arriveerde kon je de aanwezigheid van boze geesten voelen. Zij zat vooraan in het midden en staaarde naar mij. En er waren 250 niet-adventisten gekomen – het was vol.

Terwijl Kelly daar zat en staaarde bad ik, “God, laat haar niet de boel in de war schoppen – er zijn mensen om te zien of wij de ware kerk zijn.”

Je kon deze donkere wolk boven ons hoofd voelen, precies in het midden van de groep. Op een of andere manier lukte het mij de preek te beëindigen en zij was stil. Daarna gingen de andere predikanten en ik met haar praten.

We hoorden dat Kelly overal geweest was voor genezing, maar het nooit werkte. Nu was ze naar onze bijeenkomst gekomen. Die nacht gingen enkele predikanten naar Kelly’s huis. We waren daar rond 2.00 uur.

Toen we het huis binnengingen konden we letterlijk de demonische aanwezigheid ruiken. We hoorden dat Kelly naar heksenartsen was geweest en in contact was geweest met de spirituele wereld. Terwijl we voor haar baden, begon ze uit te halen en over de vloer te glijden als een slang. We baden nog ernstiger.

Rond 5.30 uur waren we terug in de kerk, baden voor deze jonge vrouw en voor alle mensen die naar onze bijeenkomsten kwamen. Deze vroege ochtendgebeden waren een tijd voor echte opwekking en hervorming onder de kerkleden; het was een opwekking die een geestelijk vuur en energie bracht. Daarna was er in de avond een opwekking en hervormingsbijeenkomst voor niet-leden! Na een tijdje kwamen er zoveel mensen naar de bijeenkomsten dat wij het programma moesten streamen zodat mensen naar de kerk konden omdat de ruimte te klein was.

Elke dag baden we met Kelly en we konden haar vooruitgang zien. Eerst was ze in staat om de naam van Jezus uit te spreken, daarna kon ze bidden en daarna de Bijbel lezen – het was een proces van bevrijding. Het was een manier voor haar om keuzes te maken.

Toen ze de waarheid begon te begrijpen wilde ze niet naar haar slaapkamer gaan. We vertelden haar, 'dit is jouw huis, dit is jouw kamer.' Alle predikanten gingen met Kelly haar kamer in en baden met haar. Terwijl we in gebed waren en de naam van Jezus noemden kreeg ze de moed om op te staan en de satanische dingen uit haar huis te verwijderen. Zij gooide alles weg.

In het begin van de bijeenkomsten kwam Kelly halfnaakt, maar aan het eind was zij volledig gekleed en in de juiste gedachten. De dag dat zij haar leven aan Jezus gaf was de mooiste dag in haar leven. Momenteel verheugt Kelly zich in de Heer. Zij is schoon, en zij heeft afstand genomen van al haar duivelse relaties van voor haar doop. Zij houdt van Jezus, en zij houdt van de Adventkerk. Wat de Heer kan doen in een of twee weken is ongelooflijk! Nu brengt Kelly haar familie bij de Heer.

Een deel van de 13^e sabbatcollecte wordt gebruikt om een hard-nodige 'lamb shelter' (schuilplaats, zie ook zendingsverhaal 2 van 9 april) te bouwen voor de kinderen. Dit is een plaats waar zij elkaar kunnen ontmoeten voor de sabbatschool en andere activiteiten.

Omdat we echt een kleine zending zijn, zijn we speciaal geraakt door de contributie die de leden uit de wereldkerk maken aan Nieuw Caledonië door deze collecte. Dank u!

Zendingspost

- De Nieuw-Caledonië Zending is opgericht in 1925.
- Het is onderdeel van de Nieuw Zeeland Pacific Union Conference
- 60 procent van de mensen in Nieuw-Caledonië is Rooms-Katholiek.
- De officiële taal is Frans, hoewel er veel melanistische-Polynesische dialecten worden gesproken. Er wordt Engels gesproken in de toeristengebieden.

Toen predikant Norman Hurlow en zijn team begonnen te bidden voor een manier waarop hun kerk tot dienst kon zijn van de omgeving, wisten zij niet dat het antwoord zou komen door een droom van een politieman.

De Papatoetoe Seventh-day Adventist Community (PAPSA) in Zuid Auckland, Nieuw Zeeland, voorziet in veel mogelijkheden voor zijn leden om betrokken te zijn in dienstbaarheid. Maar nu gaan ze een totaal nieuwe onderneming starten.

Bij het politiebureau zochten de officieren voor effectieve misdaadpreventie strategieën. Zij zagen veel mensen in de gevangencellen komen die gearresteerd waren vanwege vergrijpen. Daarna zien ze dezelfde personen een paar maanden later weer terug, schuldig aan veel ernstiger misdaad. Zodra de politieagenten dit patroon herhaaldelijk zagen gebeuren zeiden ze onderling: 'Hoe zou het zijn als we deze personen kunnen opvangen bij de eerste keer dat ze binnenkomen?'

Terwijl ze daarover spraken kwam de commandant met een idee – wat als we iets in de cellen leggen dat zij die voor het eerst veroordeeld worden kunnen lezen? Iets interessants, inspirerend en iets dat hen zou bemoedigen om hun levens te veranderen voordat het te moeilijk wordt.

Dus het idee van het 'Crime 2 Christ' tijdschrift werd uitgewerkt. Het tijdschrift zou verhalen van bekende criminelen bevatten die hun levens aan Christus hadden gegeven. De commandant wist echter dat het politiedepartement niet genoeg menselijke of financiële bronnen had om hun idee realiteit te maken, dus hij hoopte dit samen met een plaatselijke kerk te doen.

In een nacht kreeg de commandant een droom – hij zag een zwangere vrouw met boven haar de woorden 'zevendageds-adventist' geschreven. Plotseling werd hij wakker en schreef op wat hij had gezien voordat hij weer in slaap viel.

De volgende ochtend deelde de commandant zijn ongelooflijke droom en vermeldde dat het de Adventkerk moet zijn die dit project tot leven brengt. Een andere politieagent sprak: "Ik ben adventist en ik weet dat de Papatoetoe kerk graag zou willen helpen!"

Dus de commandant ontmoette predikant Hurlow. De predikant verzekerde hem dat de kerk erg geïnteresseerd was in samenwerking met de politie in dit gemeenschapsproject. Hij legde ook uit dat de kerk kon helpen met zaken als opmaak en ontwerp. Er waren niet voldoende financiële middelen om het project te ondersteunen, maar zij zouden hier zeker om bidden.

De volgende dag kwam er een vrouw naar het politiebureau. Zij wilde met de commandant spreken. De officier was verbaasd toen de vrouw zei: "God heeft me hier naartoe gestuurd. Ik weet niet waarom, maar vertel me wat jullie doen in de gemeenschap."

De commandant deelde het idee van het tijdschrift 'Crime 2 Christ' met haar en ze zei: 'Nu weet ik waarom God me gestuurd heeft om met u te praten. Wij willen graag geld doneren. Ik ga in gebed en zal met enkele mensen praten. Daarna komen we terug bij u.'

Ondertussen vertelde de commandant aan predikant Hurlow en zijn team van PAPSDA over de vrouw en samen baden zij dat God de harten van mensen wilde bewegen om te geven. Een paar dagen later kwam de vrouw terug en vertelde de commandant dat zij \$ 10.000 (± € 9200) had voor het project. De politiemensen en leiders van de kerk waren opgelucht! Dit was genoeg om de eerste editie van het tijdschrift te produceren, met daarin verhalen van drie mensen die van een crimineel bestaan naar een leven met Christus zijn gegaan – een professionele rugby speler die speelt voor het nationale team van Nieuw Zeeland; Amos, een van de oprichters van een grote bende die zich 'The

Head Hunters' noemden; en een vrouw die door mishandeling in de criminaliteit was gekomen en naar Christus was gegaan.

Nadat het tijdschrift was gelanceerd in mei 2015, vertelde dezelfde vrouw aan de commandant en de predikant dat zij meer geld beschikbaar had voor de volgende editie. "Dit was een grote bevestiging van Gods leiding en besturen van dit proces," zei predikant Hurlow. "We hoefden het niet eens te vragen, maar op het juiste moment hadden we meer dan we nodig hadden.

"Toen de politie de eerste keer kwam en over het idee sprak was het een onmogelijkheid," zei de predikant. "Dit is waar we merken dat de geest onze focus leidt en bestuurt. Zonder vragen kwam dit initiatief op ons pad en werd ons gevraagd "wil je het onder je hoede nemen?"

De grafisch-designer van de Papatoetoe kerk heeft de opmaak gemaakt voor het nieuwe tijdschrift. Predikant Hurlow is verantwoordelijk voor het benaderen van plaatselijke kerken en het opbouwen van een netwerk. "We kennen hen en weten zeker dat zij effectieve bronnen hebben," legt hij uit. Een van de doelen is dat het tijdschrift landelijk wordt verspreid. "In mei 2015 hebben we al aanvragen gehad van politiebureaus uit het land. Zij willen allemaal dit tijdschrift", zegt predikant Hurlow. En er is op z'n minst al één doop gehouden als een direct gevolg van het lezen van het tijdschrift 'Crime 2 Christ.'

"Dit is de eerste keer dat de overheid in een seculier land heeft toegestemd om samen te werken met de plaatselijke kerken om dit tijdschrift in de cellen neer te leggen," zegt predikant Hurlow. "We hebben gebed nodig om door te kunnen gaan."

Feiten

- Nieuw Zeeland is een prachtig land dat ten oosten van Australië ligt. Het bestaat uit twee grote eilanden en verschillende kleine.
- Er wonen slechts 4,5 miljoen mensen in Nieuw Zeeland, de meesten op het Noord Eiland. De grootste stad is Auckland met iets meer dan 1,4 miljoen mensen. De eerste bewoners van Nieuw Zeeland zijn de Polynesiërs die van andere eilanden kwamen in de Zuid Pacific. Momenteel zijn deze mensen bekend als de Maori en vormen zij 14,6 procent van de totale bevolking.

Bericht van de redactie: Dit verhaal gaat over het gevoelige onderwerp van seksuele mishandeling van kinderen. Wij voegen dit hier toe om te illustreren hoe God in erg moeilijke omstandigheden hoop kan brengen, genezing en potentieel voor zending en het predikantschap.

Paul komt uit een Samoaanse familie maar is geboren en getogen in Nieuw Zeeland. Hij is de oudste van zeven kinderen. Later hoorde hij dat zijn ouders hem hadden opgedragen aan de Heer in de hoop dat hij op een dag een predikant zou zijn.

Ondanks de beste bedoelingen van zijn ouders was Pauls kindertijd echter doorzeefd met trauma. Vanaf zijn 6^e jaar werd hij herhaaldelijk seksueel misbruikt door een oom. Paul was vol van woede en vertoonde verwoestend gedrag op school en het leven thuis werd een nachtmerrie omdat hij zich op verschillende plaatsen probeerde te verstoppen in de hoop zijn oom te ontwijken. Hij kon niemand hierover vertellen want het onderwerp was taboe.

Tegen de tijd dat Paul 8 jaar was leefde hij op straat. Op 9-jarige leeftijd verdiende hij \$4 per week in het rondbrengen van melk en kranten. Om iets meer geld te verdienen voor voedsel haalde hij spijkers uit grote houten kisten die gebruikt werden om auto's te verschepen.

Overdag ging hij naar school waar hij een warme lunch kreeg en 's nachts sliep hij in een autokist. Van tijd tot tijd ging hij naar het openbare zwembad waar hij een douche kon nemen voor 15 centen. Het leven in deze condities leerde hem hoe hij voedsel, kleding of andere voorwerpen kon stelen. Niet lang daarna begon Paul met drugs en alcohol en op 13-jarige leeftijd werd hij van school gestuurd.

Middels verschillende banen is het Paul enigszins gelukt om voor zichzelf te zorgen. Toen hij 17 jaar was liep hij weg met Fiona, een meisje dat hij kende uit de kerk. Paul droeg veel boosheid bij zich en helaas reageerde hij dit af op zijn vrouw. Sport was een groot deel van zijn leven en Paul besteedde veel tijd aan voetballen, boksen en vechtsport.

Vanuit dit milieu kwam er een levensveranderende uitnodiging bij dit jonge stel. Een vriendin van Fiona nodigde hen uit voor een kleine bijbelstudiegroep. Hoewel zij diverse keren hadden geweigerd gaf de vriendin niet op.

“Zij nodigde ons onophoudelijk uit voor deze bijbelstudies,” zei Paul. “Om van haar af te komen gingen we uit vriendelijkheid een keer mee, en daarna zijn we blijven gaan!”

De groep bestudeerde het boek Romeinen, en Paul en Fiona's harten werden diep geraakt. “We wilden de bijbelstudie verlaten en zeggen, ‘er moet meer van dit zijn.’ Het evangelie was te goed om waar te zijn,” zei Paul. “Wij vroegen ons af of we echt vergeven waren? Vrijgezet? Had God echt zijn Zoon voor mij laten sterven? De genade was te groot om te bevatten. Het was te diepgaand. We bleven de Bijbel lezen en beseften dat ‘terwijl wij nog zondaren waren,’ Christus al voor ons gestorven was. Dat brak ons.”

Na deelname aan de kleine bijbelstudiegroep bezochten Fiona en Paul de adventistische kampvergadering in de buurt. “De predikant sprak uit zijn hart en deed een oproep,” zei Paul. “Ik keek op naar de tent en probeerden mijn tranen weg te duwen. Twee weken later kon ik het niet meer aan. Ik ging uit bed en zei ‘Heer, ik ben van u.’ Het was een diepe schreeuw. Ik ben nog nooit gebroken geweest. Ik kon niet stoppen met het belijden van mijn zonden uit mijn hart. Daarna zei ik tegen de Heer, ‘Ik sta niet op van mijn knieën totdat ik weet wat u van mij wilt.’ Daarna antwoordde

de Heer! 'Paul, ik wil dat je predikant wordt.' 'Heer, bent u dat of ik?' vroeg ik. Het antwoord kwam opnieuw; 'Paul, wordt predikant!'

De deuren gingen open en Paul werd aangenomen voor het theologieprogramma aan de Pacific Adventist University in Papua New Guinea. Na afronding van zijn studie gingen hij en Fiona terug naar Nieuw Zeeland waar Paul 13 jaar als predikant werkte in de North New Zealand Conference. Vanwege de drang om zijn onderwijs te vervolgen en deuren die wonderlijk werden geopend verhuisden Paul, Fiona en hun kinderen naar de Verenigde Staten waar Paul studeerde aan Fuller Theological Seminary in Pasadena, California. Tegelijkertijd werkten Paul en Fiona hard om de tweede en derde generatie Pacific eilanders te dienen die daar woonden. Reizend in Zuid Californië bezocht het echtpaar de eilanders, bracht hen voedsel en bemoedigde hen. Door deze speciale dienstbaarheid werden vele kerken gesticht.

In 2010 ging het gezin terug naar Nieuw Zeeland, waar Paul nu werkt als de directeur voor kerkplanten en heeft hij de zorg voor de predikanten en toerusting voor de North New Zealand Conference. Toen Paul jong was, was zijn leven erg moeilijk. Hij heeft dat niet vergeten en daarom heeft hij een speciale drang om mensen te bereiken die in dezelfde situatie verkeren als waar hij eens in verkeerde.

Zendingspost

- De North New Zealand Conference is gestart in 1889 en gereorganiseerd in 1915. Het maakt deel uit van de New Zealand Pacific Union Conference.
- De North New Zealand Conference omvat het gebied van Nieuw Zeelands noord eiland en heeft een ledental van 10.049 en 62 kerken.
- De Auckland Seventh-day Adventist High School is opgericht in 1970 en is bekend om zijn uitstekende programma's.

Philip Vaki was een kwaadaardige man toen hij naar de gevangenis gestuurd werd waar hij 30 jaar heeft gezeten. Beschuldigd van gewapende overval, opzettelijke moord en voorgenomen moord, beschrijft hij zich echter als 'onwetend, opstandig, roekeloos en vol van trots.' Hij was ook gewelddadig, ongelovig en hij dronk veel. Toen hij achter de tralies was opgesloten, drongen zijn schoonouders erop aan dat zijn vrouw Maureen hem moest verlaten. "Je verdient dit soort leven niet," zeiden ze tegen haar. Maar Maureen wilde nog niet opgeven.

Maureen ontmoette, tijdens haar werk voor een verkoop en handelswaar bedrijf in de hoofdstad Port Moresby, internationale verkoopvertegenwoordigers, die zaken deden in Papua Nieuw Guinea. Zo ontmoette ze Dennis Perry van de adventistische Sanitarium Health Food Company in Australië. Dennis was betrokken bij Operation Food for Life, een liefdadigheidsinstelling die vooral gericht is op het tegemoet komen aan de lichamelijke en geestelijke behoeften van de minderbedeelden in Port Moresby.

Toen Dennis hoorde dat Maureens man in de gevangenis zat, begon hij met haar te bidden en gaf haar boeken voor Philip. Een van de eerste boeken die Dennis gaf was 'De Grote Strijd' van Ellen White. Maureen gaf het aan Philip, die de eerste drie pagina's las en plotseling het boek weglegde. Ondertussen ging Maureen, die is opgegroeid in een christelijk gezin, elke avond op haar knieën terwijl ze het voor haar man uitschreeuwde tot de Heer. "Ondanks dat Philip was wie hij was, zag ik dat er hoop was." Herinnert Maureen zich. "Ik wist dat God hem op een dag zou veranderen. Ik vertrouwde op God."

Terwijl Philip in zijn cel zat, werkte de Heer aan zijn hart. Op een dag besloot hij het boek weer te pakken, dat Maureen aan hem had doorgegeven. Deze keer las hij bladzij na bladzij van 'De Grote Strijd'; hij kon het niet wegleggen! Niet lang daarna had hij het boek uitgelezen en wilde hij meer. Dennis Perry vond het fijn om dit te horen en zond 'De Wens der Eeuwen', 'Patriarchen en Profeten', en meer naar Maureen toe zodat zij het door kon geven. Terwijl Philip verlangend elk nieuw boek las begon zijn leven te veranderen

Elke week gingen studenten van Pacific Adventist University naar de gevangenis om diensten te houden en bijbelstudies te geven. Philip bezocht deze trouw, 'en dat is waar ik Jezus heb geaccepteerd en de adventboodschap.' Zei hij. Hij werd in de gevangenis gedoopt.

Eenmaal een zevendedags-adventist wilde Philip met zijn vrouw delen wat hij had geleerd. Dus toen Maureen op bezoek kwam begon Philip de boeken aan haar terug te geven, en drong er bij haar op aan het materiaal te lezen dat zo'n betekenisvolle rol in de verandering in zijn leven had gespeeld. Maureen kon zien dat haar mans houding, gedrag en zelfs zijn voorkomen radicaal waren veranderd. Verlangend om meer te leren begon ze de boeken te lezen die ze eerder bij haar man had gebracht. Niet lang daarna accepteerde zij de boodschap en werd ze gedoopt in de Adventkerk.

Medewerkers in de gevangenis en gevangenen zagen de drastische veranderingen die hadden plaatsgevonden in Philips leven. Hij was niet langer een kwaadaardige, arrogante, opstandige crimineel. In plaats daarvan liet hij een oprechte zorg zien aan anderen. Hij werd gevraagd om ouderling te worden in de Adventkerk binnen de gevangenis en hij bood pastorale zorg aan de andere gevangenen. Daarnaast werd Philip gevraagd om binnen de gevangenis de coördinator te worden van Operation Food for Life. Op deze manier waren Dennis Perry en andere vrijwilligers in staat om voedsel, kleding en andere humanitaire zaken aan de gevangenen te brengen.

Door de duidelijke veranderingen in zijn leven en zijn voorbeeldig gedag werd Philip onder borgtocht vrijgelaten uit de gevangenis na iets meer dan de helft van zijn 30-jarige gevangenisstraf te hebben uitgezeten.

Philip werkt nu als coördinator van Operation food for Life in Papua Nieuw Guinea. Maureen heeft ontslag genomen van haar baan om met Philip te werken in deze speciale zending. 'Onze passie is mededogen zoals onze daden laten zien.' zegt het echtpaar.

Een mooie manier waarop het gezin Vaki hun mededogen toont is door het openen van hun drieslaapkamer huis voor jonge mensen in moeilijkheden. Samen met vier eigen kinderen heeft het gezin 20-25 kinderen en jongeren bij hen wonen. Tijdens het weekend wordt het aantal wel 40. 'Deze kinderen komen uit gebroken gezinnen, en zijn vaak mishandeld,' zegt Philip.

'De kinderen verblijven graag bij ons.' voegt Maureen toe. 'We praten met hen, huilen met hen en brengen tijd met hen door. Zij zijn erg emotioneel en we moeten gewoon gaan zitten en naar hen luisteren. En zij noemen ons allemaal mama en papa.'

Het gezin Vaki strijdt om de jonge mensen te leren de Heer lief te hebben 'met heel hun hart.' Zij leren hen ook basis levensprincipes uit de Bijbel, moedigen hen aan om Jezus altijd op de eerste plaats te zetten en weg te blijven van drugs en alcohol.

'Wij willen niet dat deze jonge mensen risico lopen buiten in de wereld.' zegt Philip. 'Het is beter om te voorkomen dan te genezen. Wij willen hen niet alleen voor nu onderwijzen maar voor de eeuwigheid.'

Philip en Maureen moedigen de jonge mensen aan om betrokken te zijn bij het helpen van anderen door mee te doen in de diverse activiteiten van Operation Food for Life, inclusief eten en kleding brengen naar enkele van de armste mensen in Port Moresby. 'We leren hen om waardigheid en hoop te geven aan mensen die zijn gestigmatiseerd, en dat hoop alleen gevonden wordt in Jezus Christus.' zegt Philip.

'De laatste sabbat was erg emotioneel voor mij,' ging de vroegere gevangene verder. 'Toen ik hen zag zingen, zag ik voor me hoe ik vroeger was en nu heeft God me deze kinderen gegeven om voor te zorgen. Dat is de genade van God! Als Hij een verachtelijke crimineel zoals ik kan veranderen, kan hij iedereen veranderen.'

Hoewel hij slechts 15 jaar is, is Stanley niet onbekend met geweld en leed. Zijn alcoholische vader liet het na om voor zijn gezin te zorgen en kwam vaak dronken thuis. Een speciaal moment is in Stanley's geheugen gegrift – toen zijn vader en oom een gewelddadige ruzie hadden en zijn vader in de achterkant van zijn hoofd werd gestoken. Verbazingwekkend was dat zijn vader in staat was om naar het ziekenhuis te gaan voor behandeling. Hoewel hij het overleefde, verliet de vader zijn vrouw en kinderen en ging naar Port Moresby waar hij een andere vrouw trouwde. Pas later hoorde zijn eerste gezin wat er was gebeurd.

Stanley's moeder had het moeilijk met het zorgen voor haar kinderen en na een tijdje hertrouwde ze. Helaas was de stiefvader nog gemener dan vader was geweest, en vaak joeg hij Stanley en zijn zus het huis uit of gooide hen van een hoge veranda.

Het was rond deze tijd dat Stanley's opa overleed. Toen de familie bijeen kwam om te rouwen kwam een tante van Stanley uit Port Moresby. Toen zij van de moeilijke omstandigheden hoorde waarin Stanley en zijn zus zaten vertelde ze hen dat zij voor hen een kostschool zou betalen, waardoor zij weg konden komen van hun stiefvader.

Na een jaar bracht de tante de twee naar haar huis in Port Moresby, maar de ruimte was te klein voor haar eigen gezin en Stanley en zijn zus. Ze wilde hen niet terugsturen naar de plek waar ze mishandeld zouden worden en stuurde hen naar de Papua Lowlands om bij de vroegere oppas van haar kinderen te wonen – een vrouw met de naam Lorna en haar gezin.

Lorna en haar echtgenoot hadden een jonge dochter, Grace, die als 13-jarige al een kleine zendeling was! Hoewel haar vader voorheen adventist was en niet langer naar de kerk gaat, en haar moeder een Lutherse kerk bezoekt op zondag, laten ze Grace naar de dichtbij gelegen Adventkerk gaan met haar nichtjes.

Grace houdt er van naar de sabbatschool en de kerk te gaan, maar wenste dat haar ouders ook zouden komen. ‘Kinderen moeten met hun vader en moeder naar de kerk gaan,’ wilde ze hen vertellen, ‘en ik ben daar de enige zonder ouders!’

Toen ze haar ouders zag roken, alcohol drinken of betelnoot kauwen herinnerde de kleine stem van Grace hen, ‘Mijn sabbatschoolleraar vertelde ons dat het slecht is! Roken, alcohol en betelnoot zijn niet goed voor je lichaam!’

Toen Grace in de kerk een bekendmaking over komende evangelisatiebijeenkomsten hoorde, haastte ze zich naar huis en vertelde haar ouders, ‘Mam, Pap, ik hoorde dat er een grote bijeenkomst komt in de kerk! Waarom gaan jullie niet met mij mee naar de bijeenkomsten?’

Tot haar opluchting besloten haar ouders om te gaan en ze kwamen trouw elke avond. ‘Tijdens deze bijeenkomsten ontdekte ik de waarheid,’ zegt Lorna, ‘en werd gedoopt in de Adventkerk.’ En zij rookte niet langer, dronk geen alcohol en kauwde geen betelnoot meer. ‘Het leven is veel beter dan het was,’ legt ze uit. ‘Ik voel me nu zo vrij!’

Grace's vader was nog niet zover om terug te gaan. ‘Het is goed,’ zei hij tegen haar. ‘Jij en moeder gaan en ik kom als de tijd goed is.’

Grace geeft echter niet op. ‘Ik bid altijd voor mijn papa,’ zegt ze. En zij blijft hem herinneren dat hij moet stoppen met zijn slechte gezondheidsgewoonten!

Toen Stanley en zijn zus bij Grace en haar familie kwamen wonen informeerde Grace hen dat op sabbat, ‘Geen kinderen thuis blijven – we gaan allemaal naar de kerk!’

Het duurde niet lang voordat Stanley zich thuis voelde in de Adventkerk. 'Al vanaf het begin dat ik hier kwam kon ik grote veranderingen ten goede zien in mijn leven.' zei hij. 'Ik zag een groot verschil.' Stanley ging bij de Padvinderij en genoot van veel activiteiten. Een van de diakenen van de kerk zag Stanley's toewijding en zijn nederigheid en nodigde hem uit elke week te helpen bij een tak van de sabbatschool. De diaken werd een geestelijke mentor voor Stanley die kortgeleden heeft besloten zijn hart volledig aan Jezus te geven. 'Dat is mijn belofte en ik zal die belofte helemaal volgen,' zegt hij.

Hoewel zijn eigen moeder en vader hem verlaten hebben, heeft Stanley een erg ondersteunende geestelijke familie binnen de Adventkerk.

Uw 13^e sabbatcollecte van dit kwartaal maakt een groot verschil in de levens van de kinderen in Papua Nieuw Guinea en andere eilanden in de Zuid Pacific waar kinderen geen andere plaats hebben dan onder de bomen om samen te komen voor hun sabbatschool en andere activiteiten. De gelden helpen om in enkele 'Lamb Shelters' te voorzien waar de kinderen bij elkaar kunnen komen ongeacht het weer. Dank u voor uw gulle gift!

Feiten

- Papua Nieuw Guinea (PNG) is een bergachtige eilandnatie. Het grootste eiland ligt net ten noorden van Australië. Papua Nieuw Guinea deelt het eiland van Nieuw Guinea met Papua, een provincie van Indonesië.
- Ongeveer 7.3 miljoen mensen wonen in PNG. De steden zijn modern, maar er zijn ook nog veel mensen die in kleine bergdorpen wonen, zonder veel voorzieningen. Hoewel zij een dorp op een andere berghelling kunnen zien, kan het dagen duren om ernaartoe te lopen, en het is waarschijnlijk dat zij niet hetzelfde dialect spreken. Er worden meer dan 700 verschillende talen en dialecten gesproken in PNG.

Bericht van de redactie: Dit verhaal is eerder gepubliceerd in de Teen Mission quarterly, derde kwartaal, 2006. Tijdens een bezoek aan PNG ontmoette ik Ben bijna 10 jaar later. Lees 'The Rest of Ben's Story,' volgende week. Hier is het oorspronkelijke verhaal (iets aangepast in lengte) uit 2006:

Ik groeide op in een christelijk gezin, maar ik wist niet veel over God. Toen ik 12 jaar was begon ik de Bijbel te lezen. Ik bereikte Leviticus 11 en las over de reine en onreine dieren en ik was verrast te lezen dat varkens onrein waren. In Papua Nieuw Guinea is varken een groot deel van ons dieet. Ik besloot mijn predikant hierover te vragen.

'Ik lees in de bijbel dat we geen varken moeten eten, maar we eten het. Waarom?' vroeg ik hem. 'Alles dat God schiep heeft hij goed gemaakt,' zei de predikant, 'Dus we kunnen varken eten net als ieder ander dier.' Het antwoord van de predikant stelde me niet tevreden. Ik voelde dat er meer was dan wat hij me vertelde. Ik vertelde mijn familie dat ik geen varken mee wilde eten. Zij begrepen niet waarom dit belangrijk voor me was, maar zij dwongen me niet om onrein vlees te eten.

Ik had gehoord dat zevendedags-adventisten geen onrein voedsel eten en ik dacht dat zij misschien de ware kerk waren. Dus ik begon vragen te stellen om meer te leren. De enige persoon die ik kende die adventist was, was een jongen die enkele jaren ouder was dan ik. Ik vertelde hem dat ik meer wilde weten over zijn kerk. Hij nodigde mij uit om te komen, maar de kerk was vijf kilometer van ons dorp vandaan.

Toen ik de lagere school afgerond had, doodden en roosterden mijn broers een varken. Zij plaagden me over hoe heerlijk het was. Ik gaf toe en nam een hap. Naderhand voelde ik me verschrikkelijk. Ik had andere verleidingen op school – roken, drinken, drugsgebruik. Ik wist dat deze dingen slecht waren, maar als mijn vrienden mij plaagden dan gaf ik toe. Snel rookte ik bijna een pakje per dag. Mijn klas ging net naar de negende graad, dus we spraken vaak over waar we naar de middelbare school wilden gaan. Ik wilde studeren aan de Kabiufa Adventist Secondary School. Mijn vrienden lachten, dus ik schreef me in bij een andere school. Ik werd niet toegelaten, en miste een heel jaar op school.

Het volgende jaar verraste mijn vader me en vertelde me dat ik naar Kabiufa kon gaan. Hij wilde dat ik stopte met roken en Kabiufa stond roken niet toe. Ik arriveerde op de school met het plan te stoppen met roken, maar stoppen was veel moeilijker dan ik verwachtte. De vrienden die ik maakte hadden geen goede invloed. Wij spijbelden van de lessen en slopen weg om te roken. Mijn leraren vertelden ons dat als we een probleem hadden we met hen konden praten, maar ik ontkende mijn probleem en weigerde om hulp te vragen.

Mijn cijfers waren niet goed en ik wist dat mijn vader teleurgesteld zou zijn als ik zou zakken, dus ik richtte mij meer op mijn studie. Ik wist dat ik moest stoppen met roken maar het was zo moeilijk. Ik besepte dat ik niet zelfstandig kon stoppen en besloot dat ik God moest vragen om controle over mijn leven te nemen. Iedere ochtend bad ik dat God de wens om te roken weg zou nemen.

Aan het einde van het semester wachtten we gespannen op ons rapport, dan wisten wij of wij het volgende jaar terug mochten komen, terugkomen met proeftijd, of weggestuurd worden. Ik bad dat ik terug mocht komen. Toen de vicedirecteur de brief aan mij gaf las ik dat ik op proeftijd stond, maar wel terug mocht komen. Hij vertelde me, 'Je moet je houding veranderen als je terug wilt komen.' Ik beloofde dat ik dat wilde. Later hoorde in dat al mijn vrienden waren weggestuurd.

Ik kwam thuis en was vastbesloten om van de sigaretten af te blijven. Ik vertelde mijn moeder dat ik

de Adventkerk wilde bezoeken en ze was blij. Daarna vertelde ze me dat toen zij jonger was zij de Adventkerk had bezocht. Zij moedigde mij aan en beloofde zelfs af en toe mee te gaan.

Toen ik terug was op school vertelde ik de predikant dat ik mijn leven aan Jezus wilde geven en mee wilde doen met de doopklas. Ik genoot er echt van om meer over God te leren. Ik voelde dat ik eindelijk begon te begrijpen wie Hij is.

Met Gods hulp ben ik vrij van tabak. Ik weet dat er andere verleidingen zullen komen, maar ik heb God om hulp gevraagd. Ik vertel mijn vrienden dat ik een belofte aan God heb gedaan en dat ik hem trouw wil blijven.

Binnenkort wordt ik gedoopt. Mijn moeder heeft haar woord gehouden en bezoekt de kerk. Samen bidden wij dat onze hele familie samenkomt en op een dag samen God zal aanbidden.

Ben Pilisi rond zijn laatste jaar af aan Kabiufa Adventist Secondary School. Hij hoopt boekhouden en administratie te gaan studeren. Bid dat Ben doorgaat met God volgen en een getuige is voor zijn familie.

Zendingspost

- De Papua New Guinea Union Mission (PNGUM) is opgericht in 1949.
- Met 240.205 adventistische leden heeft de PNGUM het hoogste ledental van alle gebieden in de South Pacific Division.
- Er zijn 962 kerken en 2.852 bedrijven binnen de PNGUM

Bericht van de redactie; in 2006 is een verhaal over Ben Pilisi gepubliceerd in de Teen Mission quarterly (zie het verhaal van vorige week). Tien jaar later ontmoette ik Ben en hoorde de rest van zijn verhaal.

Ben komt uit het dorp Bush Bata, gelegen in de Eastern Highlands Provincie van Papua Nieuw Guinea. Ben's vader hoopte op positieve veranderingen in zijn zoon en stuurde hem naar de Kabiufa Adventist Secondary School. Ben gaf daar zijn leven aan Jezus en werd gedoopt. Nu vertelt hij de rest van zijn verhaal:

Na het afronden van de middelbare school werd ik aangenomen op Sonoma Adventist College waar ik boekhouden en administratie ging studeren. Na mijn diplomering in 2008 werd ik aangenomen als boekhouder aan de Western Highlands Mission.

Terwijl ik daar werkte vergat ik mijn dorp niet, wat slechts 45 minuten rijden is. Ik wilde de dorpelingen bereiken voor Christus. Ik geloofde dat als ik hen kon helpen met hun lichamelijke noden zij meer open zouden staan voor geestelijke noden. Ik wist dat een van hun grootste behoeften water was. Elke dag moesten we ver lopen om water te halen uit een bron en het dan terug naar het dorp dragen.

Het idee voor het waterproject startte in 2011. Nadat ik de jongeren uit het dorp bijeengebracht had, legde ik uit dat we een organisatie op moesten richten zodat een NGO¹ ons kon ondersteunen.

Daarna ging ik naar het ADRA-PNG² kantoor. Zij kwamen naar mijn dorp, deden een onderzoek naar de mogelijkheden en besloten dat het project gedaan kon worden. Het zou het zwaarste watertoevoersysteem worden in het land. ADRA zou het project uitvoeren en het zou door de overheid betaald worden – vijftig procent uit de Madam Governor en vijftig procent uit ons Member of Parliament (MP). De directeur van ADRA-NZ,³ Victoria Fray – kwam de uitvoering controleren. Onze droom werd werkelijkheid in 2014, maar voordat het project startte waren er geluiden uit de gemeenschap dat het project zou falen vanwege de plaatselijke topografie.

De elite, gestudeerde mensen, vertelden me, 'Je hebt een grote gemeenschapsbijeenkomst nodig.' Dus wij kwamen samen met de gerespecteerde oudsten. Zij ondervraagden mij over hoe het project geïmplementeerd zou worden en of het water succesvol was ingevoerd, hoe zou het volgehouden worden? De waterbron was 12,5 km. ver en het water zou op en neer moeten stromen, als een slang. 'Nee! Dit gaat niet werken,' verklaarden zij. Na al hun vragen te hebben beantwoord zei ik, 'Luister. U denkt dat dit project onmogelijk is. U denkt 'wij weten dat het onmogelijk is voor het water om ons te bereiken.' Maar laat me u vertellen dat God genadig is en u zult water blijven drinken. Als mensen kunnen we denken dat het onmogelijk is, maar met God is het mogelijk.'

Daarna begon het harde werken. Na acht en een halve maand van afmattende arbeid door het ADRA-PNG team – onder leiderschap van Sinedou Luguna – openden zij de kranen op 16 december 2014. Nu drinken de mensen uit vier grote dorpen en zes aanverwante-dorpen fris, schoon water. Toen de kranen dorp voor dorp werden opengedraaid hielden de mensen en zeiden, 'Dank u! Dit is waar we op hebben gewacht!'

¹ Non-governmental Organization. Een NGO is een vrijwilligersgroep die niet uit is op winstbejag en georganiseerd op lokaal, nationaal, of internationaal niveau.

² Adventist Development and Relief Agency-Papua New Guinea (ADRA-PNG)

³ ADRA-New Zealand

Uiteindelijk bereikten we mijn dorp – de laatste in de rij. Er zijn vijf tot tien huizen per kraan, soms twee tot drie huizen, dit is afhankelijk van hun locatie. We hebben 115 kranen in mijn dorp, en daarbij tien extra die dorpingen hebben gekocht voor hun eigen huizen.

Toen de kranen werden geopend en het water eruit stroomde, was iedereen in tranen. De oude vrouwen zongen traditionele liederen en huilden, ‘Zorg voor dat waardevolle ding en laat dit water generatie op generatie blijven!’

Het hebben van schoon, toegankelijk water heeft de hele gemeenschap beïnvloed en heeft wegen geopend voor getuigenissen.

We willen nu een kerk vestigen hier. Als ik er ben dan komen we voor kerkdiensten bijeen in mijn huis. Maar als ik op zending ben dan ontmoet Joe deze kleine maar groeiende groep.

Jonge kinderen komen naar de sabbatschool en blijven voor de kerkdienst. Ondanks dat hun ouders naar de Pinksterkerk gaan, ondersteunen zij hun kinderen om naar de bijeenkomsten in de Adventkerk te komen vanwege de positieve veranderingen die we maken in de gemeenschap.

Enkele van de ouderen bezochten een serie van bijeenkomsten gehouden door een plaatselijke ouderling van de kerk in een naburig dorp. Hij sprak ons plaatselijke dialect en de boodschap kwam diep in de harten van de luisteraars. Zij vroegen. ‘Waarom hebben we deze boodschappen niet eerder gehoord? We hadden zevendedags-adventist moeten worden toen we jong waren!’

Mijn vader, tantes, ooms, nichten en neven gaan allemaal naar de Pinkstergemeente. Ik bid dat zij de bijbelse waarheid zullen kennen en begrijpen en erkennen dat de Adventkerk Gods eindtijd kerk is. Mijn moeder was ooit adventist, maar zij is bij de Pinkstergemeente gegaan toen ze met mijn vader trouwde. Toen ik adventist werd, ging ze snel met me mee. Zij is trots op mij en prijst God voor de veranderingen in de dorpen. Zij vertelt me, “God hoort ons roepen. Jij werd een kerkwerker en God gebruikt jou om veel mensen te zegenen.”

Ik zou hier nu niet zijn als het niet door God kwam. God had een groter plan en Hij veranderde mij zodat ik gebruikt kan worden om anderen te zegenen.

Zendingspost

- De South Pacific Division telt ongeveer 425.000 adventisten. Meer dan de helft woont in Papua New Guinea, waar een op de 31 mensen een adventist is.
- Bekijk de gratis Mission Spotlight DVD voor grote verhalen uit Papua New Guinea. Ga naar www.adventistmission.org/dvd om de gratis dvd te downloaden.